

Julefrokost

Denne monolog er © 1998 Jørgen Sørensen. Den må IKKE fremføres uden min skriftlige godkendelse.

Et foredrag om Julefrokost

Det kimer snart til julefrokost. Og hvis der er noget, der kan sætte julelampens skær i danskerens øjne - ja, så er det ordet - julefrokost. Ja, sådan står der på indbydelsen - og sådan lyder det når julefrokosten starter - altså på nær hos dem der har startet julefrokosten før den starter .. Der hedder det: "Juulfråkkest".

Og julefrokost er en menneskeret - hverken mere eller mindre ... og sådan har det været lige siden Arilds dage - eller i hvert fald siden Romerrigets storhedstid: Personale-grisefest med guirlander og hele tjavsens ... ja, det hele ...

Efter krigen - altså den sidst afholdte verdenskrig - og da smørmærkerne var blevet afskaffet, samledes personalet efter endt arbejdstid den sidste hverdag inden jul til et enkelt stykke smørebrød og en pilsner til de voksne og en snaps til de meget voksne. Og så fortalte chefen sine ustyrligt morsomme oplevelser fra sin soldatertid som hestepassser ved dragonerne i Randers ... Gab gab ... og alle gik pænt og tilnærmelsesvis ædru hjem.

Men sådan er det ikke mere ... heldigvis. Nu køres kanonerne rigtigt i stilling og gøres klar til det helt store knald ... brag. "Vi holder lukket i dag fra kl. 12.00 på grund af julefrokost" lyder det i telefonsvareren ... hva'be'har. Nå men vi skal jo også have fred til at holde julefrokost - selv om det ikke lige er det, man kommer til at tænke på i den forbindelse.

Så skal der spises: Sild og sylte, steg med svær, rejer som vi plejer, og risalamande ... og så er der sang' ... delvist fornøjelige omskrivninger af vore kendte julesange - og lidt senere nogle mere lumre sange om de mere intime sider i tilværelsen ... Og så skal der drikkes, der er vel kun juulfråkkest en gang om året. Det er vigtigt; og selv om forstanden går ud når øllet går ind - ja så man jo nøjes med instinktet ... og det klarer de fleste sig så med.

Her slippes instinkterne løs ... ja, og så ved man jo ikke hvad der sker ... Nå men i alt fald er alt tilladt ... næsten. For når frøken Jørgensen lægger sin arm om chefens hals og stønner med kælen Marilyn Monroestemme: "Schu ær min vøøn", ja så må chefen skynde sig at hukke til hvis han vil bage nogle småkager ... ja, nu når ovnen står åben ...

I det hele taget må chefen holde for sådan en dag og aften ... og måske nat. Det er ikke kun fornøjelse. Smilet bliver bare en lille bitte smule anstrengt når lagermanden - med armen kammeratligt om chefens skuldre - siger: "Hål kæfttt, hvor du ligner min kone - altså på nær overskægget". "Jamen, jeg har da ikke overskæg". "Neeej men det har min kone .. hahaha ...".

Og så er der alle betroelserne. Man siger ... som sagt, at det er forstanden, der går ud når øllet går ind, men oftere er det nogle helt andre legemsdele, man hellere vil have frem i lyset. "Min kone forstår mig ikke". "Åh, hvor er det synd for dig". Og efter nogle få andre lige så dybt tænkte sætninger, bliver de to lynhurtigt enige om, at ægteskab er ligesom kommunisme: Det lyder godt nok i teorien; men det fungerer sgu' ikke i praksis.

Og så skal der danses, og når manden begynder at føle sig lidt frem i landskabet, og hun siger: "Schå schå, tju ska' ik' begynn' å plynr' juultræd endnu" ... ja så er kysten klar ... og tømmermændene venter i kulissen. God julefrokost.